

Een man van stand

Julia Quinn bij Boekerij:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Julia
Quinn

EEN MAN
VAN STAND

Deel 8 uit *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-9366-0

ISBN 978-94-023-1727-5 (e-book)

ISBN 978-90-528-6410-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series – On the Way to the Wedding*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: © bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2006, 2009 Julie Cotler Pottinger

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een man van stand

Waarin

Ten eerste: Gregory Bridgerton verliefd wordt op de verkeerde vrouw en

Ten tweede: zij verliefd wordt op een ander, maar

Ten derde: Lucy Abernathy besluit zich ermee te bemoeien; doch

Ten vierde: zij verliefd wordt op Gregory, wat bijzonder ongelegen komt omdat

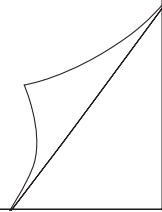
Ten vijfde: zij praktisch verloofd is met Lord Haselby, maar

Ten zesde: Gregory verliefd wordt op Lucy.

Wat iedereen in een lastig parket brengt.

Lees hoe het met iedereen goed afloopt in:

Het onthutsende slot
van de Bridgerton-serie,
van de onvergelykbare Julia Quinn

Voor Lyssa Keusch.
Omdat je mijn redacteur bent.
Omdat je mijn vriendin bent.

En ook voor Paul.
Gewoon, daarom.

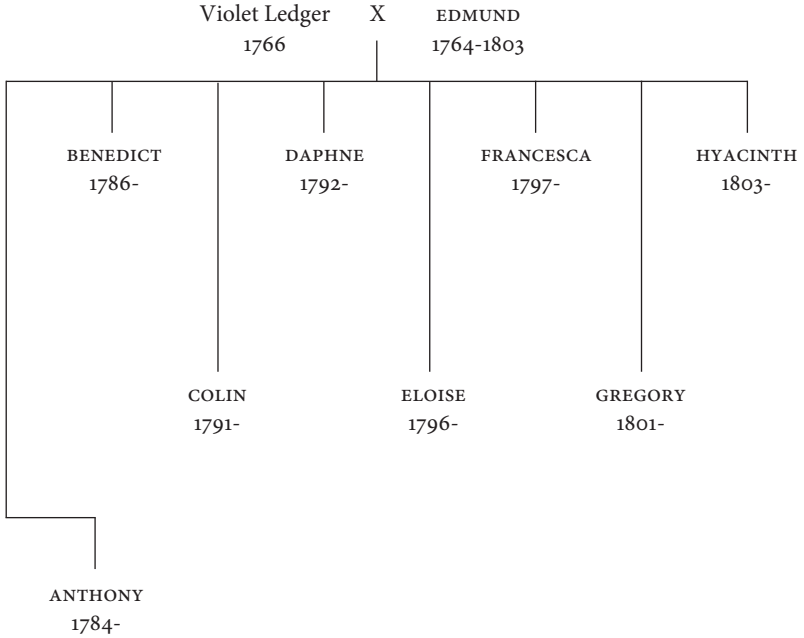

Stamboom van de familie

Bridgerton

Proloog

*Londen, niet ver van St. George's Church, Hanover Square
Zomer, 1827*

Zijn longen stonden in brand.

Gregory Bridgerton rende. Door de straten van Londen, zonder acht te slaan op de nieuwsgierige blikken van toeschouwers.

Er was een vreemd, krachtig ritme in zijn bewegingen – een twee drie vier, een twee drie vier – dat hem aanspoorde en voortdreef, terwijl zijn geest op één ding gericht bleef.

De kerk.

Hij moest de kerk bereiken.

Hij moest het huwelijk tegenhouden.

Hoelang had hij gerend? Een minuut? Vijf minuten? Hij wist het niet, hij kón het niet weten, hij kon zich op niets anders concentreren dan op zijn bestemming.

De kerk. Hij moest bij de kerk zien te komen.

Het was om elf uur begonnen. Dit ding. Deze plechtigheid. Dit ding dat nooit had mogen gebeuren. Maar ze had het toch gedaan. En hij moest het tegenhouden. Hij moest háár tegenhouden. Hij wist niet hoe, en hij wist al helemaal niet waarom, maar ze deed het, en het was verkeerd.

Ze moest weten dat het verkeerd was.

Ze was van hém. Ze hoorden bij elkaar. Ze wist dat. Ze wíst dat, verdomme.

Hoelang duurde een huwelijksceremonie? Vijf minuten? Tien? Twintig? Hij had er eerder nooit op gelet, en hij had er al helemaal nooit aan gedacht om aan het begin en aan het einde op zijn horloge te kijken.

Nooit gedacht dat hij die informatie nog eens nodig zou hebben. Nooit gedacht dat het zo belangrijk zou zijn.

Hoelang had hij gerend? Twee minuten? Tien?

Hij stormde slippend de hoek om naar Regent Street en gromde iets wat voor 'neem me niet kwalijk' moest doorgaan toen hij tegen een keurig geklede heer op botste en zijn koffer uit zijn handen stootte.

Normaal gesproken zou Gregory zijn gestopt om de heer te helpen zijn koffer op te rapen, maar niet vandaag, niet vanmorgen.

Niet nu.

De kerk. Hij moest bij de kerk komen. Hij kon aan niets anders denken. Dat mocht niet. Hij moest...

Verdomme! Hij kwam glijdend tot stilstand toen een rijtuig hem de weg afsneed. Steunend met zijn handen op zijn dijen – niet omdat hij dat wilde, maar omdat zijn wanhopige lichaam dat eiste – zoog hij grote happen lucht naar binnen om de verschrikkelijke druk in zijn borst te verlichten, dat afschuwelijke schurende, branderige gevoel, alsof...

Het rijtuig was voorbij en hij rende weer verder. Hij was nu dichtbij. Hij kon het halen. Hij had hooguit vijf minuten geleden het huis verlaten. Zes misschien. Het voelde als een half uur, maar het konden niet meer dan zeven minuten zijn geweest.

Hij moest dit tegenhouden. Het was verkeerd. Hij moest het tegenhouden. Hij zóú het tegenhouden.

Hij kon de kerk al zien. In de verte stak de grijze torenspits omhoog in de helderblauwe hemel. Iemand had bloemen aan de lanternaars gehangen. Hij wist niet wat voor bloemen het waren – geel

en wit, voornamelijk wit. Ze bloeiden uitbundig en hingen weelderig over de randen van de manden. Ze zagen er zo feestelijk en vrolijk uit, en het was allemaal verschrikkelijk verkeerd. Dit was geen vrolijke dag. Er was niets feestelijks aan deze gebeurtenis.

En hij zóú het tegenhouden.

Hij remde precies genoeg af om de trap op te kunnen rennen zonder op zijn gezicht te vallen, en toen rukte hij de deur open, wijd, nog wijder, en hij hoorde het nauwelijks toen de deur met een dreun tegen de buitenmuur sloeg. Misschien had hij even moeten wachten om op adem te komen. Misschien had hij zachtjes binnen moeten komen en zichzelf de tijd moeten geven om de situatie in zich op te nemen en in te schatten hoe ver ze waren.

Er viel een stilte in de kerk. De priester onderbrak zijn gegalm en elke bezoeker in elke kerkbank draaide zich om, totdat alle gezichten naar achteren waren gericht.

Naar hem.

‘Niet doen,’ hijgde Gregory, maar hij was zo buiten adem dat hij de woorden zelf nauwelijks kon horen.

‘Niet doen,’ zei hij weer, luider dit keer. Hij greep zich aan de rand van de kerkbanken vast terwijl hij wankelend naar voren liep. ‘Doe het niet.’

Ze zei niets, maar hij zag haar. Hij zag haar. Haar mond stond open van schrik. Hij zag haar boeket uit haar handen glippen en hij wist... bij god, hij wíst dat ze was gestopt met ademen.

Ze zag er zo prachtig uit. Haar goudblonde haar leek het licht te vangen en het glansde zo stralend dat het hem vulde met kracht. Hij richtte zich op, nog steeds buiten adem, maar hij kon nu op eigen kracht verder lopen en hij liet de kerkbank los.

‘Doe het niet,’ zei hij weer, en hij liep naar haar toe met de nonchalante, soepele tred van een man die weet wat hij wil.

Die weet wat er gebeuren moet.

Nog steeds zei ze niets. Niemand zei iets. Dit was vreemd. Driehonderd van de grootste bemoeiallen van Londen verzameld in één gebouw, en niemand sprak een woord. Niemand kon zijn ogen van hem afhouden terwijl hij het gangpad doorliep.

‘Ik hou van je,’ zei hij, zomaar, waar iedereen bij was. Wat maakte het uit? Hij zou dit niet geheim houden. Hij zou haar niet met iemand anders laten trouwen zonder de hele wereld duidelijk te maken dat zijn hart aan haar toebehoorde.

‘Ik hou van je,’ zei hij weer, en vanuit zijn ooghoek zag hij zijn moeder en zijn zus keurig rechtop in een kerkbank zitten, hun monden open van schrik.

Hij liep verder, het gangpad door, en elke stap die hij zette was zekerder, vol zelfvertrouwen.

‘Doe het niet,’ zei hij, terwijl hij van het gangpad de apsis in liep. ‘Trouw niet met hem.’

‘Gregory,’ fluisterde ze. ‘Waarom doe je dit?’

‘Ik hou van je,’ zei hij, want dat was het enige wat hij kon zeggen. Het was het enige wat van belang was.

Haar ogen glinsterden en hij zag dat haar adem stokte in haar keel. Ze keek op naar de man met wie ze zou gaan trouwen. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en hij maakte een nauwelijks merkbare schouderbeweging, alsof hij wilde zeggen: het is jouw keus.

Gregory liet zich op zijn knie vallen. ‘Trouw met me,’ zei hij, en hij legde zijn hele ziel in zijn woorden. ‘Trouw met mij.’

Hij stopte met ademen. De hele kerk stopte met ademen.

Ze keek hem aan. Haar ogen waren groot en helder en vol van alles wat hij ooit goed en vriendelijk en waar had gevonden.

‘Trouw met me,’ fluisterde hij, voor de laatste keer.

Haar lippen trilden, maar haar stem was helder toen ze zei...

Waarin onze held verliefd wordt.

Twee maanden eerder

In tegenstelling tot de meeste mannen in zijn kennissenkring geloofde Gregory Bridgerton in ware liefde.

Hij zou een dwaas zijn als hij er anders over dacht.

Ga maar na:

Zijn oudste broer, Anthony.

Zijn oudste zus, Daphne.

Zijn andere broers, Benedict en Colin, om maar niet te spreken van zijn zussen, Eloise, Francesca en (ergerlijk maar waar) Hyacinth: allemaal, echt allemaal waren ze stapelgek op hun wederhelften.

Bij de meeste mannen zou zoiets slechts braakneigingen opwekken, maar voor Gregory, die was geboren met een buitengewoon opgewekt, zij het volgens zijn jongere zus soms irritant karakter, was er maar één conclusie mogelijk:

Liefde bestond.

Het was niet een of ander hersenspinsel, bedoeld om dichters voor de hongerdood te behoeden. Het was misschien niet iets wat men kon zien of ruiken of aanraken, maar het bestond, en het was slechts een kwestie van tijd voordat ook hij de vrouw van zijn dromen zou vinden en zich ergens kon vestigen om zich te vermenigvuldigen en een of andere verbijsterende hobby op te pakken, zoals dingen maken van papier-maché of nootmuskaatraspen verzamelen.

Hoewel, als je het heel precies bekeek, en het leek inderdaad nogal precies voor een abstract begrip zoals dit, kwam er in zijn dromen niet echt een vrouw voor. Tenminste geen vrouw met specifieke, herkenbare kenmerken. Hij wist niets over die vrouw van hem, dat wezen dat zijn leven compleet op zijn kop moest gaan zetten en hem in een tevreden toonbeeld van saaiheid en achtenswaardigheid moest veranderen. Hij wist niet of ze groot of klein, blond of donker zou zijn. Hij ging er graag van uit dat ze intelligent zou zijn en over een goed gevoel voor humor beschikte, maar afgezien daarvan, hoe moest hij het verder weten? Ze kon verlegen zijn, of openhartig. Misschien hield ze van zingen. Of misschien ook niet. Misschien was ze een paardenliefhebster, met blozende wangen van het vele buiten zijn.

Hij wist het niet. Van deze vrouw, deze onmogelijke, fantastische en op dit moment niet bestaande vrouw, wist hij eigenlijk maar één ding. Als hij haar zou vinden...

... dan zou hij het weten.

Hij wist niet hoe hij het zou weten; hij wist alleen maar dat het zo was. Zoiets gedenkwaardigs en wereldschokkends, dat zou... nou ja, dat zou niet onopgemerkt zijn bestaan binnen sluipen. Het zou met volle kracht zijn leven binnen denderen en hem als de spreekwoordelijke mokerslag treffen. De enige vraag was wanneer dat zou gebeuren.

En hij zag niet in waarom hij zich intussen niet zou vermaken. Een man hoefde tenslotte niet als een monnik te leven zolang hij nog op zijn ware liefde wachtte.

Gregory stond al met al bekend als een typische Londense heer, met een aanzienlijke – maar beslist niet extravagante – toelage, vrienden bij de vleet en een nuchtere instelling die ervoor zorgde dat hij wist wanneer hij een goktafel moest verlaten. Hij werd beschouwd als een zeer behoorlijke buit op de huwelijksmarkt, ook

al behoorde hij niet echt tot de topselectie (vierde zonen trokken nooit veel aandacht), en hij was altijd in trek wanneer de oudere societydames een huwbare heer nodig hadden om bij een diner op even aantallen uit te komen.

Daarmee kon hij wat langer toe met de eerder genoemde toelage – altijd een pre.

Misschien zou hij wat meer een doel in zijn leven moeten hebben. Een soort leidraad, of misschien alleen maar een betekenisvolle taak om te volbrengen. Maar dat kon wachten, nietwaar? Binnenkort zou alles duidelijk worden, dat wist hij zeker. Dan zou hij weten wat hij wilde gaan doen en met wie hij dat wilde doen, en intussen zou hij...

... zich niet vermaken. Tenminste niet op dit moment.

Ter verduidelijking:

Gregory zat op dit moment in een leren stoel, een gerieflijke stoel bovendien, wat niet van invloed was op de kwestie zelf, behalve dat het ontbreken van ongerief dagdromen in de hand werkte, wat op zijn beurt onoplettendheid bevorderde, terwijl opgemerkt moet worden dat zijn broer op ongeveer anderhalve meter afstand een eindeloos zeurverhaal stond af te steken, waar vrijwel zeker enkele variaties op de termen 'plicht' en 'verantwoordelijkheid' in voorkwamen.

Gregory lette niet goed op. Dat deed hij zelden.

Nou ja, soms wel, maar...

'Gregory? Gregory!'

Hij keek met knipperende ogen op. Anthony had zijn armen over elkaar geslagen, nooit een goed teken. Anthony was de burggraaf Bridgerton en was dat al meer dan twintig jaar. En hoewel Gregory de eerste was om toe te geven dat er geen betere broer was dan hij, zou hij als feodale vorst geen slecht figuur hebben geslagen.

‘Neem me niet kwalijk dat ik je gedachten verstoort,’ zei Anthony sarcastisch, ‘maar heb je misschien, héél misschien, iets gehoord van wat ik zei?’

‘Toewijding,’ papegaaide Gregory hem na, en hij knikte met de ernst die hem passend leek. ‘Doelgerichtheid.’

‘Inderdaad,’ antwoordde Anthony, en Gregory feliciteerde zichzelf met zijn kennelijk briljante toneelprestatie. ‘Het is de hoogste tijd dat je eindelijk eens een doel zoekt in je leven.’

‘Natuurlijk,’ mompelde Gregory, voornamelijk omdat hij het avondeten was misgelopen en honger had en had gehoord dat zijn schoonzus in de tuin lichte versnaperingen serveerde. Bovendien had het geen zin om Anthony tegen te spreken. Nooit.

‘Je moet een andere weg inslaan. Een nieuwe koers kiezen.’

‘Inderdaad.’ Misschien waren er sandwiches. Hij zou op dit moment met gemak veertig van die belachelijk kleine dingetjes zonder korst op kunnen.

‘Gregory.’

Anthony sprak nog steeds op dezelfde toon. Een toon die je onmogelijk kon beschrijven, maar gemakkelijk kon herkennen. En Gregory wist dat het tijd was om op te letten.

‘Juist,’ zei hij, want het was werkelijk opmerkelijk hoe doeltreffend je met één enkel woord een fatsoenlijke zin voor je uit kon schuiven. ‘Ik denk dat ik dan maar priester word.’

Daar had Anthony niet van terug. Hij was sprakeloos, perplex, met stomheid geslagen. Gregory wachtte even om van het moment te genieten. Jammer dat hij verdorie dominee moest worden om dit effect te bereiken.

‘Wat zei je nou?’ murmelde Anthony ten slotte.

‘Ik heb weinig keus,’ zei Gregory. En terwijl hij het zei, beseftte hij dat hij de woorden voor het eerst hardop uitsprak. Het maakte ze op de een of andere manier reëler, definitiever. ‘Het is het leger

of de geestelijkheid,' vervolgde hij, 'en, nou ja, het moet gezegd: ik ben een waardeloze schutter.'

Anthony zei niets. Ze wisten allebei dat het waar was.

Na een ongemakkelijke stilte mompelde Anthony: 'Er zijn ook zwaarden.'

'Ja, maar je zult zien dat ik dan net in Soedan word gestationeerd.' Gregory huiverde. 'Ik wil niet pietluttig zijn, maar serieus, de hitte. Zou jij daarnaartoe willen?'

Anthony protesteerde meteen. 'Nee, natuurlijk niet.'

'En,' voegde Gregory, die er plezier in begon te krijgen, eraan toe: 'dan hebben we moeder nog.'

Er viel een stilte. Toen: 'Wat heeft moeder met Soedan te maken?'

'Ze zou het niet prettig vinden als ik zou gaan, en jij bent uiteraard degene die haar hand vast moet houden, telkens wanneer ze zich zorgen maakt, of een of andere afschuwelijke nachtmerrie heeft over...'

'Zeg maar niets meer,' onderbrak Anthony hem.

Gregory glimlachte inwendig. Het was eigenlijk niet eerlijk tegenover zijn moeder, die nooit had beweerd de toekomst te kunnen voorspellen aan de hand van zoiets oppervlakkigs als een droom. Maar ze zou het wel verschrikkelijk vinden als hij naar Soedan zou vertrekken, en Anthony zou wel degelijk haar zorgen moeten aanhoren.

En aangezien Gregory niet direct de wens koesterde om de mistige kusten van Engeland te verlaten, was het toch een zuiver hypothetische kwestie.

'Juist,' zei Anthony. 'Juist. Ik ben blij dat we dit gesprek dan eindelijk hebben kunnen voeren.'

Gregory wierp heimelijk een blik op de klok.

Anthony schraapte zijn keel en toen hij sprak was er een vleug-

je ongeduld in zijn stem. ‘En dat je eindelijk over je toekomst nadenkt.’

Gregory voelde zijn kaak verstrakken. ‘Ik ben pas zesentwintig,’ bracht hij zijn broer in herinnering. ‘Te jong om bij herhaling het woord “eindelijk” te gebruiken, lijkt me zo.’

Anthony trok alleen maar een wenkbrauw op. ‘Zal ik contact opnemen met de aartsbisschop? Zodat er een parochie voor je kan worden gezocht?’

Gregory’s borst trok samen in een onverwachte krampachtige hoestbui. ‘Eh, nee,’ zei hij, toen hij weer tot praten in staat was. ‘Nog niet, tenminste.’

Anthony’s ene mondhoek bewoog. Niet veel, en het resultaat was in de verste verte geen glimlach te noemen. ‘Je zou kunnen trouwen,’ zei hij zacht.

‘Dat is zo,’ beaamde Gregory. ‘En dat ga ik ook doen. Sterker nog, dat ben ik van plan.’

‘Echt?’

‘Wanneer ik de juiste vrouw vind.’ En toen, als reactie op Anthony’s bedenkelijke blik, voegde hij eraan toe: ‘Juist jij zou een huwelijk uit liefde moeten prefereren boven een verstandshuwelijk.’

Anthony stond erom bekend dat hij stapelgek was op zijn vrouw, die op haar beurt om onverklaarbare redenen ook stapelgek was op hem. Anthony stond er ook om bekend dat hij dol was op zijn jongere broers en zussen, dus Gregory had eigenlijk niet verrast moeten worden door een stortvloed van emoties toen hij zachtjes zei: ‘Ik wens je al het geluk dat mij zelf ten deel is gevallen.’

Gregory werd gelukkig een antwoord bespaard doordat plotse-ling zijn maag luid begon te knorren. Hij keek zijn broer schaa-achtig aan. ‘Sorry. Ik heb het avondeten gemist.’

‘Dat weet ik. We hadden je eerder verwacht.’

Het lukte Gregory om niet ineen te krimpen. Net.

‘Kate was wat ontstemd.’

Dat was het ergste. Als Anthony teleurgesteld was, was dat nog tot daaraan toe. Maar als hij beweerde dat zijn vrouw op de een of andere manier leed was aangedaan...

Nou ja, dan wist Gregory dat hij in moeilijkheden zat. ‘Ik was wat laat uit Londen vertrokken,’ mompelde hij. Het was waar, maar toch geen excuus voor onbehoorlijk gedrag. Hij was uitgenodigd voor het huisfeest, een meerdaags onthaal in het landhuis van Anthony en Kate, en men had hem voor het avondeten verwacht, maar hij was te laat gekomen. Hij zei bijna: ‘Ik zal het goedmaken bij haar,’ maar hij beet op het laatste moment op zijn tong. Op de een of andere manier zou dat het nog erger maken, wist hij, bijna alsof hij zijn nalatigheid licht opvatte en zijn misstap dacht te kunnen gladstrijken met een glimlach en een vlotte opmerking. Vaak lukte hem dat ook wel, maar om de een of andere reden...

... wilde hij dat dit keer niet.

Dus in plaats daarvan zei hij: ‘Het spijt me.’ En hij meende het ook.

‘Ze is in de tuin,’ zei Anthony bars. ‘Ik geloof dat ze wil dat er gedanst gaat worden – op de patio, geloof het of niet.’

Gregory geloofde dat wel. Het was typisch iets voor zijn schoonzus. Zij zou geen kans voorbij laten gaan om iets bijzonders te doen, en waarom zou je met dit ongewoon lekkere weer niet spontaan een dansfeest in de openlucht organiseren?

‘Zorg ervoor dat je danst met wie ze maar wil,’ zei Anthony. ‘Kate zal het niet prettig vinden als een van de jongedames zich buitengesloten voelt.’

‘Natuurlijk niet,’ murmelde Gregory.

‘Ik kom over een kwartier,’ zei Anthony, en hij liep terug naar zijn bureau, waar stapels papieren op hem lagen te wachten. ‘Ik moet hier nog wat dingen afmaken.’

Gregory stond op. ‘Ik zal het aan Kate doorgeven.’ En aangezien het gesprek kennelijk was afgelopen, verliet hij de kamer en liep de tuin in.

Het was enige tijd geleden dat hij in Aubrey Hall, het voorouderlijk huis van de Bridgertons, was geweest. De familie kwam hier in Kent natuurlijk bijeen voor Kerstmis, maar voor Gregory was het eigenlijk niet echt thuis, en dat was het ook nooit geweest. Nadat zijn vader was overleden had zijn moeder een ongebruikelijke stap gezet. Ze had haar kinderen uit hun vertrouwde omgeving weggehaald om het grootste deel van het jaar in Londen te gaan wonen. Ze had het nooit gezegd, maar Gregory had altijd vermoed dat er aan het stijlvolle oude huis te veel herinneringen kleefden.

Gregory had zich hierdoor altijd meer thuis gevoeld in de stad dan op het platteland. Bridgerton House in Londen was het huis van zijn jeugd, niet Aubrey Hall. Toch genoot hij van zijn bezoeken, en hij was altijd te vinden voor buitenactiviteiten, zoals paardrijden en zwemmen (als het meer daar tenminste warm genoeg voor was), en vreemd genoeg hield hij ook van het rustige tempo op het platteland. Hij genoot van de stilte en de schone lucht na maanden in de stad te hebben doorgebracht.

En hij genoot ervan om dit alles weer achter zich te laten wanneer het hem té stil en té schoon werd.

De avondfestiviteiten werden gehouden op het zuidelijke gazon, althans dat had de butler hem verteld toen hij eerder op de avond arriveerde. Het leek een prima plek voor een feestje in de openlucht – vlak terrein, uitzicht op het meer en een grote patio met volop zitgelegenheid voor de minder energieke gasten.

Toen hij de langgerekte salon naderde die op de tuin uitkwam, hoorde hij door de openslaande deuren het zachte geroezemoes van stemmen naar binnen zweven. Hij wist niet precies hoeveel mensen zijn schoonzus voor haar huisfeest had uitgenodigd – waarschijnlijk iets tussen de twintig en dertig. Dat aantal was klein genoeg om het intiem te houden, maar wel zo groot dat iemand de rust op kon zoeken zonder een gapend gat in het gezelschap achter te laten.

Gregory haalde diep adem terwijl hij de salon door liep en probeerde te bedenken wat voor hapjes Kate zou serveren. Er zou natuurlijk niet veel zijn; ze had haar gasten vast bij het avondeten al overladen met voedsel.

Maar hij was laat, en dat was helemaal zijn eigen schuld, en Anthony zou hem vermoorden als hij zich niet onmiddellijk bij het feestje voegde, dus hij zou genoeg moeten nemen met taart en koekjes.

Een warm zuchtje wind streek over zijn huid toen hij naar buiten stapte. Het was opvallend warm voor mei; iedereen had het erover. Het was het soort weer waar je blij van werd, zo verrassend aangenaam dat een mens vanzelf moest glimlachen. En inderdaad leken de gasten die rondliepen vrolijk gestemd; het geroezemoes werd regelmatig onderbroken door klaterend gelach en zware lachsalvo's.

Gregory keek om zich heen, zowel op zoek naar de versnaperingen als naar iemand die hij kende, bij voorkeur zijn schoonzus Kate, die hij fatsoenshalve als eerste hoorde te begroeten. Maar terwijl hij zijn ogen over de omgeving liet dwalen, zag hij...

Haar.

Háár.

En hij wist het. Hij wist dat zij de ware was. Hij stond als aan de grond genageld. De lucht stroomde niet in één keer uit zijn

lichaam weg, maar leek er langzaam uit te ontsnappen, tot er niets meer over was, en hij stond daar maar, leeg, en smachtend naar meer.

Hij kon haar gezicht niet zien, zelfs niet van opzij. Hij zag alleen haar rug, alleen de adembenemend volmaakte ronding van haar hals, en één lok blond haar die over haar schouder viel.

En hij kon alleen maar denken: ik ben verloren.

Hij was verloren voor alle andere vrouwen. Deze intensiteit, dit vuur, dit overweldigende besef van juistheid – hij had nog nooit zoiets gevoeld.

Misschien was het dwaas. Misschien was het krankzinnig. Waarschijnlijk was het allebei. Maar hij had gewacht. Hij had zo lang gewacht, op dit moment. En plotseling werd het duidelijk... waarom hij niet het leger in was gegaan, of priester was geworden, en waarom hij niet was ingegaan op een van de vele voorstellen van zijn broer om het beheer van een van de kleinere landgoederen van de Bridgertons op zich te nemen.

Hij had gewacht. Dat was het gewoon. Hij had verdorie nooit beseft hoezeer hij alleen maar had gewacht op dit moment.

En nu was het er.

Zij was er.

En hij wist het.

Hij wist het.

Hij liep langzaam over het gazon. Voedsel en Kate waren vergeten. Hij mompelde nog net een groet tegen een of twee mensen die hij onderweg passeerde, zonder zijn pas in te houden. Hij moest bij haar komen. Hij moest haar gezicht zien, haar geur inademen, het geluid van haar stem leren kennen.

En toen was hij er, nauwelijks een meter bij haar vandaan. Hij was buiten adem, van ontzag vervuld, op de een of andere manier helemaal voldaan, alleen maar door in haar nabijheid te zijn.